

Гринько А. В.
Столяренко А. С.

Полтавский национальный технический университет имени Юрия Кондратюка

ЭФФЕКТИВНОСТЬ ЛОГИСТИЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ СУБЪЕКТОВ ХОЗЯЙСТВОВАНИЯ

Резюме

В статье исследованы логистическая деятельность субъектов хозяйствования и практическая реализация логистической концепции и логистического подхода на современном этапе. Проанализированы научные подходы к понятию «эффективность логистической системы».

Ключевые слова: эффективность, логистика, промышленность, логистическая цепь, субъекты хозяйствования.

Grynko A. V.
Stolyarenko A. S.

Poltava National Technical Yuri Kondratyuk University

EFFECTIVENESS OF LOGISTICS OF BUSINESS ENTITIES

Summary

Investigated the logistics activities of business entities acting as the practical implementation of logistics concepts and logistics approach. Analyzed scientific approaches to the concept of "efficiency of the logistics system."

Keywords: efficiency, logistics activities, industry, logistics chain entities.

УДК 336.532

Лаврентьев М. М.

Державна навчально-наукова установа «Академія фінансового управління»

ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНИМИ ІНВЕСТИЦІЯМИ В УКРАЇНІ

У статті досліджено сучасні проблеми управління державними інвестиціями на загальнодержавному та місцевому рівнях. Визначено частку місцевих бюджетів у загальному обсязі державних капіталовкладень. Наведено основні принципи, яких дотримуються місцеві органи влади в країнах ЄС під час планування інвестицій. Наведено останні зміни у бюджетному законодавстві України щодо підвищення ефективності використання бюджетних коштів під час планування капітальних видатків на фінансування державних інвестицій як із державного, так і з місцевих бюджетів. Визначено основні проблеми системи управління державними інвестиціями та надано пропозиції щодо їх вирішення.

Ключові слова: державні інвестиції, капітальні видатки, місцеві бюджети, ефективність, система управління.

Постановка проблеми. В умовах обмеженості бюджетних ресурсів, необхідності жорсткої економії як державних, так і місцевих фінансів проблема ефективного управління бюджетними ресурсами залишається досить актуальною. Сьогодні ресурси бюджетів усіх рівнів є вкрай недостатніми навіть для мінімального задоволення інтересів громадян України, і це зумовлює пошук альтернативних методів управління бюджетним процесом та нових механізмів державного управління, зокрема вдосконалення системи управління державними інвестиціями як на загальнодержавному, так і на місцевому рівні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням ефективного використання бюджетних коштів під час реалізації державних інвестицій присвячено праці таких учених як С. Буковинський, І. Запатріна, Т. Затонацька, В. Зимовець, О. Кириленко, І. Луніна, В. Пилипів.

Незважаючи на значну кількість досліджень за цим напрямом, система управління державними інвестиціями як на загальнодержавному, так і місцевому рівні все ще має низку проблем, які необхідно вирішити. Зокрема, існують проблеми щодо середньострокового планування та пріоритетності, оцінки ефективності, моніторингу реалізації та аудиту державних інвестицій.

Мета статті полягає у визначенні сучасних проблем управління державними інвестиціями та наданні пропозицій щодо їх вирішення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасні потреби України в розвитку інфраструктури в поєднанні з обмеженими державними фінансовими ресурсами вимагають об'єднаних зусиль для посилення управління державними інвестиціями. Інвестиції в інфраструктуру є важливими для стимулювання економічного розвитку. Трансформація державних інвестицій в активи значною мірою залежить від того, наскільки ефективно відбувається управління всіма видами державних інвестицій, особливо на місцевому рівні [1, с. 6].

Місцеві бюджети відіграють велику роль в інвестиціях в інфраструктуру в Україні. У 2014–2015 рр. частка капітальних видатків, які здійснюються через місцеві бюджети, становила майже 70% (69,1% та 68,8% відповідно) від капітальних видатків зведеного бюджету України (48,5% та 39,8% відповідно) (рис. 1). Інвестиції у житлово-комунальний сектор (які охоплюють системи опалення, водопостачання та водовідведення) та у сфери охорони здоров'я й освіти здійснюються, головним чином, через місцеві бюджети. Від бюджетів місцевих органів влади

істотно залежать також інші важливі сектори, такі як транспорт (передусім дороги), соціальна допомога та сільське господарство [2].

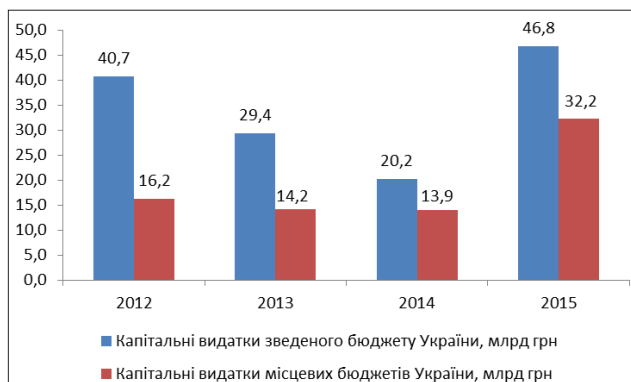

Рис. 1. Капітальні видатки зведеного та місцевих бюджетів України

Джерело: побудовано за даними офіційного сайту Державної казначейської служби України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.treasury.gov.ua/main/uk/doccatalog/list?currDir=146477>

Послугою, яка становить найбільш нагальну потребу в інвестиціях у фізичну інфраструктуру, є централізоване опалення; це особливо стосується модернізації обладнання та розподільчої мережі, яка є не тільки застарілою, але й дуже енергоємною. Послуги з водопостачання та водовідведення, регіональні і сільські дороги (та інша транспортна інфраструктура) також потребують істотного ремонту, щоб уникнути їх подальшого погіршення. Однак значних інвестицій потребує також і сфера соціальних послуг. Наприклад, у сфері освіти інвестиції необхідні для ремонту старих шкіл, закупівлі нового обладнання, лабораторій тощо. У сфері охорони здоров'я нагальне вкладення коштів потрібне передусім у ремонт приміщень медичних закладів (підпорядкованих органам усіх рівнів влади), які нині перебувають у дуже поганому стані, і насамперед на заміну застарілого медичного обладнання.

Створення необхідної фінансової бази для державних інвестицій у різних секторах є необхідністю, однак відповідні заходи можуть бути зведені нанівець за відсутності міцної системи формування бюджетів капітальних видатків, тобто системи, яка уможливить ефективне планування, оцінювання, відбір, упровадження та збереження результатів упровадження інвестицій відповідно до стратегії економічного зростання уряду країни. У разі відсутності такої системи заощаджені та перерозподілені ресурси можуть бути змарновані на менш продуктивні капітальні видатки [2].

Досвід країн ЄС указує на те, що не існує універсального підходу до планування інвестицій місцевими органами влади, тому що кожна країна має свої особливості та обмеження в управлінні місцевими фінансами. Під час планування інвестицій необхідно дотримуватися таких принципів:

1. Місцеві органи влади планують активи, тільки якщо вони необхідні для надання муніципальних послуг або для виконання інших обов'язкових зобов'язань місцевих органів влади.

2. Оскільки фінансові ресурси, доступні місцевим органам влади для фінансування капітальних проектів, обмежені, процес повинен бути організований шляхом оцінки конкуруючих потреб у різних комунальних послугах для максимального ефективного використання фінансових ресурсів у

напрямах із найвищим пріоритетом для місцевих органів влади.

3. Місцева фінансова політика повинна бути сформульована та введена в дію для визначення пріоритетів інвестування та джерел фінансування.

4. Підхід повинен бути багаторічним.

5. Інвестиції необхідно розглядати в рамках життєвого циклу витрат та оцінки альтернатив (наприклад, зниження попиту на послугу, залучення приватного сектору).

6. Процес та результати повинні бути всеохопними та прозорими, за участю усіх департаментів, старших співробітників, місцевих законодавчих органів, ділових кіл і громадськості [3, с. 3].

Результатом планування інвестицій є багаторічна (зазвичай три-шість років) програма реалізації пріоритетних проектів інвестування в розрізі за роками з термінами початку та завершення, із розрахунками щорічних витрат і пропонованими методами фінансування. Програма, як правило, затверджується місцевим виборчим органом (місцевою радою). Щороку програма переглядається, перевіряється та прогнозується ще на один додатковий рік. Зокрема, затверджений план інвестицій з'єднує середньострокові плани з річним бюджетним процесом. Коли процес організовано, планування інвестицій стає ковзним, пов'язаним із щорічним бюджетним процесом: 1) попередній рік видаляється з плану, а новий рік додається в кінці періоду планування інвестицій; 2) бюджет капітальних видатків у поточному році затверджено як частка загального бюджету.

В останні роки в Україні відбулися зміни у бюджетному законодавстві щодо підвищення ефективності використання бюджетних коштів під час планування капітальних видатків як із державного, так і з місцевих бюджетів. Зокрема, прийнято Закони України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 № 79 та «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо державних інвестиційних проектів» від 07.04.2015 № 288 та внесено відповідні зміни до Бюджетного кодексу України.

Крім того, прийнято постанови щодо:

- створення Міжвідомчої комісії з питань державних інвестиційних проектів та затвердження Порядку відбору державних інвестиційних проектів, який визначає механізм відбору державних інвестиційних проектів, розроблення та реалізація яких здійснюється з використанням державних капітальних вкладень шляхом здійснення заходів щодо ініціювання, проведення економічної оцінки і державної експертизи, визначення доцільності розроблення та/або реалізації державних інвестиційних проектів [4];

- затвердження Порядку та критеріїв оцінки економічної ефективності проектних (інвестиційних) пропозицій та інвестиційних проектів [5], який визначає процедуру проведення та критерії оцінки економічної ефективності проектних (інвестиційних) пропозицій, інвестиційних проектів, для розроблення та реалізації яких може бути надана державна підтримка;

- вимог до інвестиційних проектів у пріоритетних галузях економіки, порядок їх відбору, схвалення та реєстрації [6];

- затвердження Порядку підготовки, оцінки та відбору інвестиційних програм і проектів регіонального розвитку, що можуть реалізовуватися за рахунок коштів державного фонду регіонального розвитку [7];

– визначення порядку розподілу субвенцій на виконання інвестиційних проектів [8].

Окрім того, щорічно приймаються розпорядження Кабінету Міністрів України щодо використання державних капітальних видатків.

Але враховуючи досвід країн ЄС, зазначимо, що система управління державними інвестиціями на загальнодержавному та особливо на місцевому рівнях усе ще має низку проблем, які необхідно вирішити, зокрема:

1) слабке стратегічне планування та пріоритизація державних інвестицій (відсутня програма бюджетування на багаторічну перспективу та багаторічна стратегія щодо капіталовкладень на загальнодержавному та місцевому рівнях, що становить перешкоду для належного планування на період, що виходить за межі річного циклу; відсутня прогнозованість рівнів фінансування на будь-який фінансовий рік; надання щороку переваги новим проектам порівняно з тими, що вже виконуються (основною причиною цього є відсутність системної бази для відбору проектів і можливий політичний тиск щодо виконання нових проектів); відсутні дані про наявні основні фонди та їх фізичний стан на регіональному рівні (така ситуація призводить до помітного зниження ефективності процесу розподілу фінансування на капітальні проекти і може призвести до недостатніх видатків на технічне обслуговування активів, що може призвести до марнування коштів на непродуктивні інвестиції на заміну активів));

2) існують істотні прогалини в якості та охопленні процедур оцінки проектів та недоліки в системі проходження проектів;

3) недостатнє ресурсне забезпечення системи координації управління державними інвестиціями та відсутність незалежної оцінки;

4) часте порушення строків, обсягів робіт і фінансування під час реалізації інвестиційних проектів (затримки із фінансуванням капітальних проектів протягом певного фінансового року (гроші з державного бюджету надходять, як правило, у другій половині фінансового року, і не вистачає часу, щоб використати їх протягом поточного фінансового року); використання різних джерел коштів для фінансування одного проекту (наприклад, це фінансування може надходити від субвенцій/капітальних трансфертів, власного місцевого фінансування і навіть цільових програм, і часто одне з джерел може опинитися в ситуації недостатнього фінансування протягом певного фінансового року або зазнати затримок із отриманням призначених коштів));

5) моніторинг упровадження державних інвестиційних проектів та незалежний аудит результатів їх реалізації не здійснюються.

Для вирішення вищезазначених проблем необхідно здійснити наступні кроки:

1. Запровадити стратегічне планування інвестиційних проектів, які фінансуються як із державного, так і з місцевих бюджетів:

– здійснити складання переліку пріоритетних проектів з урахуванням середньострокової бюджетної перспективи (так званій план або програма державних інвестицій). Відбір проектів для фінансування з державного бюджету здійснювати на основі повної інформації про майбутні витрати на їх реалізацію та базовий обсяг фінансування портфелю поточних проектів;

– узгодити та привести у відповідність до Закону України «Про внесення змін до Бюджет-

ного кодексу України щодо державних інвестиційних проектів» від 07.04.2015 № 288 Закону України «Про інвестиційну діяльність» (зокрема, ст. 13 «Порядок прийняття рішень щодо державних інвестицій») та інші нормативно-правові акти, зокрема в питаннях щодо створення Міжвідомчої комісії з питань державних інвестиційних проектів та відбору нею державних інвестиційних проектів;

– під час планування капітальних видатків на фінансування місцевих інвестицій необхідно гармонізувати процеси формування місцевих бюджетів із регіональними інвестиційними пріоритетами (Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 р., регіональні стратегії розвитку до 2020 р.) та національними стратегічними завданнями (Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020», Програма діяльності Кабінету Міністрів України). Нині процеси планування, оцінювання та відбору проектів здійснюються в такий спосіб, щоб забезпечити можливість отримати фінансування завдяки їх лобюванню політиками на шкоду економічному обґрунтуванню та місцевим (і загальнодержавним) завданням. Регіональні стратегії та встановлення граничних сум ресурсів у розрахунку на багаторічну перспективу є важливими заходами для поліпшення планування та кращого захисту інвестицій на місцевому рівні;

– вдосконалити механізм розподілу капітальних трансфертів, що базуватиметься на чітких формальних критеріях. Це дасть змогу запобігти політичним торгам і поліпшити прозорість і прогнозованість у розподілі ресурсів, призначених для капітальних видатків, серед органів місцевого самоврядування.

2. Уніфікація методики оцінки та підходів до прийняття рішень щодо інвестиційних проектів, які фінансуються як із державного, так і з місцевих бюджетів:

– необхідно впровадити вичерпні методологічні рекомендації щодо оцінки проектів відповідно до наявних міжнародних підходів (удосконалити систему управління інвестиційними проектами в частині застосування аналізу вигод і витрат під час підготовки проектів та їх відборі), посилити спроможність лінійних міністерств щодо розрахунку майбутнього обсягу капітальних видатків, розробити організаційні процедури оцінки великих інвестиційних проектів на місцевому рівні, створити систему підготовки та підвищення кваліфікації фахівців щодо здійснення оцінки проектів.

Відбір інвестиційних проектів на місцевому рівні відбувається вкрай суб'єктивно. За відсутності системи аналізу вигод і витрат порівняння проектів має, по суті, цілковито дискреційний характер. Оцінка проектів (шляхом проведення аналізу вигод і витрат) є критично важливою передумовою для досягнення більш високих рівнів продуктивності державних інвестицій.

У рамках аналізу вигод і витрат витрати на впровадження того чи іншого проекту порівнюються з економічним ефектом від нього і зводяться до спільного знаменника. Якщо вигоди перевищують витрати, виражені у поточній вартості, тоді проект вважається прийнятним; якщо ні, проект відхиляється. Вигоди оцінюються через призму їхньої вагомості для досягнення головних цілей, а витрати – під кутом зору їхньої альтернативної вартості, яка означає вигоду, що її можна було б отримати у разі невикористання цих ресурсів у найкращому альтернативному варіанті. У такий спосіб аналіз вигод і витрат дає змогу встановити, що жодне альтернативне використання ресурсів, передбачених для про-

екту, не забезпечить кращих результатів із точки зору пріоритетів держави [9, с. 102].

Стандартними етапами аналізу вигод і витрат є:

1. Вивчення потреби, врахування обмежень і формулювання завдань та цілей. Зазначення точки зору, з якої будуть оцінюватися витрати і вигоди.

2. Визначення варіантів у такий спосіб, який дасть змогу аналітику порівняти їх коректно. Якщо один варіант оцінюється проти базисної ситуації, треба впевнитися, що базисну ситуацію оптимізовано.

3. Аналіз природних ефектів і збір даних щодо витрат і вигод. Уведення величини витрат і вигод у різні проміжки часу в таблицю базових даних.

4. Зведення величини витрат і вигод до прийнятих стандартних одиниць вимірювання (наприклад, конвертування номінальних доларів у незмінні долари і користування точними, не викривленими цінами).

5. Використання детермінованої моделі з введенням щоразу одних величин витрат і вигод так, ніби ці величини є визначеними.

6. Аналіз чутливості.

7. Аналіз ризику з урахуванням відомості про діапазони та ймовірності величин витрат і вигод та шляхом моделювання очікуваних результатів інвестиційного проекту.

8. Визначення варіанту вибору, який дасть бажаний результат розподілу доходів.

9. Розробка оптимальних рекомендацій.

Такої послідовності переважно дотримуються під час складання звіту про проведений аналіз вигод і витрат [10, с. 27].

Таким чином, нині для органів місцевої влади необхідно створити достатньо стандартний документ (шаблон) з оцінювання проектів. Указаний документ повинен містити методологію аналізу вигод і витрат та методіку проведення оцінювання з чітко встановленими критеріями і схемою оцінок, що дасть змогу порівнювати інвестиційні проекти, які розглядатимуть місцеві органи влади. Цей документ може мати різні рівні деталізованості залежно від рівня місцевого органу влади, обсягу інвестицій (у гривнях) та виду капітальних видатків (оновлення або новий проект). Міністерство економіки України має відігравати провідну роль у створенні цього документа та відповідного й єдиного шаблону, а також у навчанні працівників місцевих органів влади методів його впровадження (а згодом здійснювати контроль над його застосуванням).

3. Удосконалення організаційних аспектів та підвищення прозорості реалізації проектів:

– необхідно створити централізовану систему моніторингу для виявлення проектів із високим ризиком невиконання та своєчасного інформування керівництва (зокрема, відповідно до п. 26 Порядку відбору державних інвестиційних проектів [4], розробити порядок проведення моніторингу та оцінки ефективності виконання державних інвестиційних проектів, які відібрані Міжвідомчою комісією з питань державних інвестиційних проектів для фінансування за рахунок державних капітальних вкладень);

– запровадити аудит державних інвестиційних проектів після завершення їх інвестиційної фази;

– поліпшити доступ громадськості до інформації про хід реалізації проектів шляхом публікації звітів та розробки простих у використанні онлайн-інтерфейсів.

Необхідний загальний реєстр усіх інвестиційних проектів, реалізація яких здійснюється

за рахунок бюджетних коштів як із державного бюджету, так і місцевих, зокрема, необхідно розглянути можливість створення загальної інформаційної системи щодо державних інвестиційних проектів, яка повинна охоплювати всі інвестиційні проекти, за якими відбувається державне фінансування (державні інвестиційні проекти відібрані Міжвідомчою комісією з питань державних інвестиційних проектів; інвестиційні проекти, що здійснюються із залученням державою кредитів (позик) від іноземних держав, банків і МФО; інвестиційні проекти, що здійснюються за рахунок коштів ДФРР; інвестиційні проекти, для розроблення або реалізації яких надається державна підтримка та які включені до Державного реєстру інвестиційних проектів та проектних (інвестиційних) пропозицій; інвестиційні проекти у пріоритетних галузях економіки та які включені до Державного реєстру інвестиційних проектів у пріоритетних галузях економіки; інвестиційні проекти, які реалізуються у формі ДПП).

Така система повинна містити інформацію щодо фінансування кожного інвестиційного проекту за всіма джерелами у поточному періоді (факт) та за кожним роком реалізації проекту (плановані показники); інформацію, яка надасть можливість оцінити ефективність реалізації інвестиційних проектів; інформацію про завершені інвестиційні проекти, результати їх аудиту.

Для реалізації цієї системи необхідна координація між МФУ, ДКСУ, МЕРТ, головними розпорядниками бюджетних коштів із визначенням відповідальних підрозділів щодо внесення необхідних даних (із відповідною періодичністю, наприклад щоквартальні звіти) до системи.

Така система надасть можливість оперативно визначати необхідні обсяги поточного державного фінансування інвестиційних проектів та необхідні обсяги такого фінансування у середньостроковій перспективі; більш ефективно визначати та відбирати пріоритетні інвестиційні проекти для державного фінансування; створити можливість часткового публічного доступу до системи для отримання інформації щодо ходу виконання інвестиційних проектів та витрачання бюджетних коштів.

Висновки. Нині Україна потребує значних державних інвестицій на розвиток інфраструктури. Враховуючи обмеженість державних фінансових ресурсів, виникає потреба в удосконаленні системи управління державними інвестиціями.

Враховуючи досвід країн ЄС, необхідно зазначити, що система управління державними інвестиціями на загальнодержавному та особливо на місцевому рівнях все ще має низку проблем, які необхідно вирішити, зокрема: слабе стратегічне планування та пріоритизація державних інвестицій; істотні прогалини в якості та охопленні процедур оцінки проектів та недоліки в системі проходження проектів; недостатне ресурсне забезпечення системи координації управління державними інвестиціями та відсутність незалежної оцінки; часте порушення строків, обсягів робіт і фінансування під час реалізації інвестиційних проектів; моніторинг упровадження державних інвестиційних проектів та незалежний аудит результатів їх реалізації не здійснюються.

Для вирішення вищезазначених проблем необхідно здійснити такі кроки: запровадити стратегічне планування інвестиційних проектів, які фінансуються як із державного, так і з місцевих бюджетів (складання переліку пріоритетних про-

ектів з урахуванням середньострокової бюджетної перспективи; гармонізація процесу формування місцевих бюджетів із регіональними інвестиційними пріоритетами та національними стратегічними завданнями; вдосконалення механізму розподілу капітальних трансфертів, що базуватиметься на чітких формальних критеріях); здійснити уніфікацію методик оцінки та підходів до прийняття рішень щодо інвестиційних проектів, які фінансуються як із державного, так і з місцевих бюджетів (упровадження вичерпних методологіч-

них рекомендацій щодо оцінки проектів відповідно до наявних міжнародних підходів); удосконалити організаційні аспекти та підвищити прозорість реалізації проектів (створення централізованої системи моніторингу для виявлення проектів із високим ризиком невиконання; запровадження аудиту державних інвестиційних проектів після завершення їх інвестиційної фази; поліпшення доступу громадськості до інформації про хід реалізації проектів шляхом публікації звітів та розробки простих у використанні онлайн-інтерфейсів).

Список літератури:

1. Державно-приватне партнерство в контексті управління державними інвестиціями в Україні: оцінка / Світовий банк, 2015. – 75 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://documents.worldbank.org/curated/en/495131467995051959/pdf/106249-UKRANIAN-WP-P153935-PUBLIC-Public-Investment-UKR-Web-cover.pdf>.
2. Зміцнення системи формування капітальних видатків на місцевому рівні / Світовий банк [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://siteresources.worldbank.org/INTUKRAINE/Resources/328335-1158937917927/PFR_Chapter5_ua.pdf.
3. Kaganova O. Guidebook on Capital Investment Planning for Local Governments // The World Bank. - Urban Development Series. – October 2011. – № 13. – 102 p. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://siteresources.worldbank.org/INTURBANDEVELOPMENT/Resources/336387-1169585750379/UDS13CIP.pdf>.
4. Деякі питання управління державними інвестиціями : Постанова Кабінету Міністрів України від 22.07.2015 № 571 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/571-2015-%D0%BF>.
5. Про затвердження Порядку та критеріїв оцінки економічної ефективності проектних (інвестиційних) пропозицій та інвестиційних проектів : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.07.2012 № 684 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/684-2012-%D0%BF>.
6. Про затвердження Порядку відбору, схвалення і реєстрації інвестиційних проектів у пріоритетних галузях економіки та вимог до таких проектів : Постанова Кабінету Міністрів України від 14.08.2013 № 715 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/715-2013-%D0%BF>.
7. Деякі питання державного фонду регіонального розвитку : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.03.2015 № 196 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/196-2015-%D0%BF/paran66#n66>.
8. Про затвердження Порядку та умов надання субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам на виконання інвестиційних програм (проектів) : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.05.2011 № 520 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/520-2011-%D0%BF>.
9. Створення фіскального простору для економічного зростання. Огляд державних фінансів України / Світовий банк. – Звіт № 36671 – UA від 14 вересня 2006 р. – 185 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://documents.worldbank.org/curated/en/996961468308653183/pdf/366710UKRAINIANOUAOPFR.pdf>.
10. Аналіз вигід і витрат : [практичний посібник] / Секретаріат Ради Скарбниці Канади. – К. : ОСНОВИ, 1999. – 175 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://policy-analysis.org/wp-content/uploads/2015/03/Benefit-Cost-Analysis_cont.pdf.

Лаврентьев М. Н.

Государственное учебно-научное учреждение «Академия финансового управления»

СОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ СИСТЕМЫ УПРАВЛЕНИЯ ГОСУДАРСТВЕННЫМИ ИНВЕСТИЦИЯМИ В УКРАИНЕ

Резюме

В статье исследуются современные проблемы управления государственными инвестициями на общегосударственном и местном уровнях. Определена доля местных бюджетов в общем объеме государственных капиталовложений. Приведены основные принципы, которых придерживаются местные органы власти в странах ЕС при планировании инвестиций. Приведены последние изменения в бюджетном законодательстве Украины относительно повышения эффективности использования бюджетных средств при планировании капитальных расходов на финансирование государственных инвестиций как из государственного, так и местных бюджетов. Определены основные проблемы системы управления государственными инвестициями и даны предложения по их решению.

Ключевые слова: государственные инвестиции, капитальные расходы, местные бюджеты, эффективность, система управления.

Lavrentiev M. N.

State Educational and Scientific Establishment «Academy of Financial Management»

IMPROVEMENT OF PUBLIC INVESTMENT MANAGEMENT SYSTEM IN UKRAINE

Summary

The article deals with current problems of public investments management at the national and local levels. The share of local budgets in total public investments was determined. We enumerated the basic principles used by the local authorities in the EU when planning investments. We enumerated recent changes in the budget legislation of Ukraine concerning the efficiency improvement of the budget funds in the planning of capital expenditures to finance public investment from the state and local budgets. The main problems of public investments management system have been specified and solutions have been proposed.

Keywords: public investment, capital expenditures, local budgets, efficiency, management system.